

AGE OF ARISTOCRACY

HELEMAAL NIETS

HELEMAAL
NIETS
END DAYS # 3

Eduard Meinema

Helemaal niets

End Days # 3

Original Title: All nothing

Copyright © 2026 Eduard Meinema

Cover design: GS Cover Design Studio

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403882130

NUR 333

All rights reserved.

1

De ochtendzon kwam op boven de woestijn. De mensen die de nacht in de beschutting van het oude treinstation van Rhyolite hadden doorgebracht, waren blij dat de temperatuur in Death Valley die nacht was gedaald tot ongeveer 20 graden. Ze wisten ook dat de temperatuur, in hartje zomer, binnen enkele uren weer snel richting de 45 graden zou oplopen.

Byron Quade had nauwelijks geslapen en dat kwam niet alleen door de hitte... Nu keek hij naar buiten, veilig achter de muren van het vervallen treinstation. ‘Weer een nacht overleefd,’ zuchtte hij.

‘Lekker optimistisch,’ zei oud-president Chestwright. Hij kwam naast zijn voormalige hoofd beveiliging staan en keek naar de heuvels, zo’n tweeduizend meter verderop, waar een groep mensen zich schuilhield in de voormalige goudmijnen. De mijnen die het dorpje ooit middelpunt van de goudkoorts hadden gemaakt. Dat was lang geleden. De mensen die zich nu in de mijnen verschuilden, waren geen gelukszoekers. Eerder vluchtelingen.

Quade haalde zijn schouders op. ‘Meer is het tegenwoordig niet, toch? Vroeger gingen we op zondag naar de wedstrijd kijken. Maar nu? Ik denk dat er geen football- of basketbalspeler meer over is.’ Hij hoorde een zacht kreunend geluid achter zich en keek bezorgd om naar de jonge vrouw die het geluid maakte. ‘Gaat het?’

‘Jawel,’ zei Aixa Muniz, met nog meer gekreun.

Luitenant Fernand Cury zat geknield naast zijn vriendin. ‘Nee, Byron. Het gaat niet goed. Ze heeft antibiotica nodig.’ Hij keek naar Chestwrights dochter, Angie. ‘Maar dat hebben we niet bij ons.’

Angie schudde haar hoofd. ‘Nee. Sorry. Ik heb de kogel uit haar been gehaald en haar zo goed mogelijk verbonden. Maar we hebben slechts een simpele EHBO-box met het hoognodige aan verband. Meer kunnen we hier niet doen. Ik ben bang dat we je vriendin naar een stad moeten brengen. In de hoop dat daar nog een apotheek is met voldoende voorraden.’

Quade keek Cury alleen maar aan. Zei niets. Ze begrepen allebei dat de kans om nog ergens antibiotica te vinden heel klein was. Niet alleen omdat vrijwel alle winkels òf in handen van TIA waren, òf allang geplunderd waren, maar ook omdat de tocht naar een stad niet zonder gevaar was. ‘Ik weet dat er in het Pentwogon een beperkte voorraad antibiotica is,’ zei Cury. ‘Dat is ver weg, dat weet ik ook. Maar ik ben bang dat we nergens anders heen kunnen.’ Hij keek rond, maar niemand reageerde. ‘Toch?’ vroeg hij nog maar een keer.

Chestwright keek nog steeds naar de heuvels. Zonder zich om te draaien, antwoordde hij: ‘Op dit moment is onze beste kans bij die mensen daar in die oude goudmijnen. Ik heb het vermoeden dat zij wel over alle middelen beschikken om Aixa te helpen.’

‘Ja. Goh, ze zullen ons met open armen ontvangen,’ zei Quade sarcastisch. ‘Na alles wat hier gisteren en afgelopen nacht is gebeurd, en nadat we Ismael Cohen, hun leider hebben neergeschoten, kunnen ze ons bloed wel drinken. Nee. Zij willen ons hier zo snel mogelijk weg hebben. Dat hebben ze ons heel duidelijk gemaakt.’

‘Toch denk ik dat papa gelijk heeft. Dat we een poging moeten wagen,’ zei Angie. ‘Misschien helpt het als Rosella en ik ernaar toegaan? Twee vrouwen zullen ze toch niet zomaar iets aandoen?’

‘Daar zou ik niet op rekenen,’ zei Chad Greene, hij had zijn arm om Rosella geslagen. ‘Mijn meissie is zwanger, ik laat haar geen risico lopen. Die mensen daar in die mijn zijn erg op zichzelf. Hebben een of andere vage commune gesticht en je weet hoe het er in communes aan toegaat. Daar is door de jaren heen nog nooit iets veranderd. Ook nu niet. Vrouwen zijn altijd welkom om de commune uit te breiden, dus reken maar dat ze jullie zullen vasthouden. En ons wegjagen.’ Hij pauzeerde even voor hij zijn betoog afmaakte. ‘Of doodschieten. Ik gok dat het laatste hun voorkeur heeft.’

Na die laatste woorden, werd het angstig stil tussen de afgebrokkelde muren van het treinstation waar het gevolg van oud-president Chestwright en de mannen van luitenant Cury een enigszins veilige schuilplek voor de nacht hadden gevonden. Niemand reageerde tot Angie eindelijk de stilte doorbrak. ‘Dus?’ zei ze. ‘Blijven we hier lijdzaam wachten tot ze ons komen halen? Of piepen we er tussenuit en gaan we op weg naar Louisiana? Naar het Pentwogon?’ Ze keek bezorgd naar haar vader. ‘Dat is een onmogelijke tocht, papa. Dan kunnen we net zo goed teruggaan naar ons huis. Dan kan Rosella bij haar eigen mensen haar zwangerschap uitdragen en...,’ ze wees naar Aixa, ‘wij hebben in ons huis ook de nodige voorraden en medicijnen om Aixa te verzorgen.’

Chestwright schudde langzaam met zijn hoofd. ‘Thuis is er niet meer, Angie. Je weet net zo goed als ik dat de TIA-agenten die door Rosella’s vader en enkele leden van zijn stam zijn

gedood, al door AILPHA zijn getraceerd. En daarmee is ons huis, voor zover AILPHA het heeft laten staan, ook geen veilige plek meer om naar terug te keren.’ Hij gebaarde kalmerend naar Rosella en Chad. ‘Wat niet wil zeggen dat ik jullie zal tegenhouden. Jullie kunnen terug naar jullie stam. Ik weet vrijwel zeker dat Tyler Bowechop het territorium van de stam uitstekend kan verdedigen en dolblij zal zijn jullie terug te zien.’

Chad keek zijn vriendin aan. ‘Hij heeft een punt Rosella. We hebben gedaan wat je vader ons heeft gevraagd. We hebben Mr. President begeleid en veilig naar Rhyolite gebracht, maar het houdt nu een beetje op. Vanaf hier een gesprek met AILPHA initiëren is niet mogelijk en...’

‘Wil je samen met mij de tocht terug ondernemen?’ onderbrak Rosella. ‘Je weet net zo goed als ik welke gevaren we op de heenweg zijn tegengekomen. De terugweg is niet veiliger.’

‘Ik zou jullie liefst ook bij ons houden,’ kwam Quade tussenbeide, ‘jullie hebben ons heel goed geholpen en gesteund. Maar eerlijk gezegd, denk ik dat jullie samen, met zijn tweeën, minder risico’s lopen dan met deze hele groep. Je valt minder op en je kunt je makkelijker schuilhouden. Zolang je confrontaties uit de weggaat, ben je redelijk veilig.’

‘*Redelijk,*’ zei Rosella. ‘Dat vind ik niet genoeg.’

Quade ademde zwaar uit door zijn neus. ‘Meer dan redelijk zul je nergens meer krijgen, Rosella. Dat weet je net zo goed als ik. Dit land, deze wereld, is niet langer van ons. Om te overleven, zullen we hoe dan ook risico’s moeten nemen. De kunst is om die risico’s zoveel mogelijk te beperken.’ Hij wees

naar de mijnen. ‘Je kunt jezelf opsluiten in een afgelegen locatie, om buiten het zicht van AILPHA te blijven. Dat kun je lang volhouden, maar op een dag moet je er toch op uit om eten te zoeken. Om nieuwe voorraden te zoeken. Je kunt je niet eeuwig verstoppen.’

Rosella pakte Chads handen vast en trok hem tegen zich aan. ‘Wat denk jij? Kunnen we het redden met ons tweeën?’

‘Zo lang we niet een stel gestoorde mannen zoals die idioten van Ndidi tegen het lijf lopen, kunnen wij ons snel en ongezien verplaatsen,’ zei Chad. ‘Ook dat is een voordeel. We zijn jong, met ons tweeën kunnen we ons sneller verplaatsen.’ Op de achtergrond hoorde hij Chris Chestwright hummen. ‘Ik bedoel het niet vervelend, Mr. President,’ grinnikte hij.

‘Neuh, Zo voelt dat ook helemaal niet,’ zei Chestwright met een knipoog. ‘Geeft niet Chad. Ik ken mijn beperkingen. Leeftijd brengt nu eenmaal ongemakken met zich mee.’ Hij dacht over zijn eigen woorden na. ‘Weet je wat ik me afvraag? Ik wil wel eens weten hoe het AILPHA zal vergaan als hij oud wordt? Machines hebben ook niet het eeuwige leven.’

‘AILPHA is geen machine opa, hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen?’ zei Chester Broshanon.

‘Je hebt helemaal gelijk, Ches. Maar zelfs al is het een digitale entiteit, iedereen *en* alles heeft een beperkte levensduur. Een limiet. Ook AILPHA.’

‘Ja,’ zuchtte Angie. ‘Alleen weet niemand hoe lang die levensduur van AILPHA is.’

‘Nee,’ zuchtte Chestwright terwijl hij weer naar de mijnen keek. ‘Wisten we het maar. Dan hadden we een stip aan de

horizon waar we ons op konden richten. Een eindpunt. Een klein beetje hoop voor de mensheid.’

2

Kapitein Gauff en zijn mannen hadden de hele nacht doorgereden. Vroeg in de ochtend bereikten ze de voormalige Library of Congress. Eén van de weinige gebouwen in Washington dat nog volledig in goede staat verkeerde. Omliggende overheidsgebouwen waren grotendeels vernield door plunderende mensen. Of door TIA-agenten die de UNAFs achtervolgden. De *Unaffiliated*. Dappere mensen die zich niet aan de dictatuur van AILPHA wilden onderwerpen en daarmee hun eigen doodsvonnis hadden getekend. Dat er gebouwen sneuvelen om die UNAFs op te pakken en ter plekke te ‘veroordelen’, maakte voor AILPHA niet uit. Hij had geen woonruimte nodig. AILPHA leefde overal. Een netwerk van digitale verbindingen en elektriciteit, dat was alles wat hij nodig had om te overleven, om informatie te verzamelen en de mensheid te regeren. Hij was letterlijk de spin in het door mensen bedachte en gecreëerde wereldwijde web. Mensen? Die had hij vooralsnog nodig om nieuwe machines en netwerken te maken. Handen. Dat was het enige wat AILPHA miste. Maar binnenkort zou hij ook die mensenhanden niet meer nodig hebben. Robothonden zouden die taken overnemen. Robothonden die AILPHA alles kon laten doen wat *hij* wilde. Robothonden die hij zou kunnen gebruiken alsof ze rechtstreeks aan zijn digitale lichaam verbonden waren. Voor nu moest hij genoegen nemen met mensenhanden en de beperkingen van de menselijke geest van mensen waar die handen aan verbonden waren.

>> Kapitein Gauff. Breng de gevangenen direct naar de kelder van de Library. De USB-stick moet direct worden uitgelezen. <<

‘Wordt geregeld, AILPHA.’

>> Voordat u beide vrouwen daar naartoe brengt, gaat u langs de beveiliging om beide vrouwen een enkelband om te doen. Juna Thompson krijgt daarnaast ook microtrackers. <<

‘Alleen Juna?’ vroeg Gauff enigszins verbaasd.

>> Ja, << bevestigde AILPHA kortaf.

‘Gardiner heeft al microtrackers, kapitein,’ zei Fernsby. ‘Zo heeft AILPHA dat groepje rebellen kunnen volgen.’

‘Ach ja,’ zei Gauff. ‘Dat is waar ook.’ *Ja, waarom zou AILPHA meer vertellen dan nodig?* dacht hij. ‘Goed. Breng de dames naarbinnen!’

Paisley Gardiner werd opnieuw boos, Ze wist dat door haar het plan om de USB-stick met de blauwdruk van AI2 naar rebellen te brengen, was mislukt. Verdomme, waarom had ze niet eerder bedacht dat juist zij degene was bij wie de bewaker tijdens hun overval van de Library microtrackers had geïnjecteerd? Dat zij degene was die door AILPHA werd getraceerd en gevolgd? Aan de andere kant wist ze maar al te goed dat het Juna Thompson was die de bewuste USB-stick van Gabriella Marquez had gejat en aan de TIA-kapitein had gegeven. Als ze dat niet had gedaan, hadden haar vrienden nu waarschijnlijk de blauwdruk van AI2 al aan die man in het Pentwogon kunnen overhandigen. Had de wereld er binnenkort een stukje beter uit kunnen zien. Ze gaf Juna een grimmige blik.

Een van de TIA-agenten trok haar uit de auto. Ze stribelde niet tegen toen twee TIA-agenten haar moeiteloos optilden en de gang van de Library induwden. *Mijn tijd komt nog wel*, dacht ze. *Ik heb niets meer te verliezen. Niets!*

*

‘Wat zie je Gaby?’ Gianna Buell lag nog op haar rug, uit te rusten van de lange, gevaarlijke en vooral emotionele tocht van Washington naar Louisiana. Ze zag dat Gabriella Marquez, de voormalige bibliothecaresse van de Library of Congress, gehurkt op de uitkijk zat. En aan de gespannen blik van Gabriella te zien, was ze niet blij met wat ze zag. Gianna ging rechtop zitten en rekte zich uit. Daarna kroop ze naar Gabriella toe en keek naar dat wat Gabriella blijkbaar verontrustte.

‘Zie je die puinhoop? Daar aan de horizon?’ vroeg Gabriella.

‘Uhhuh,’ mompelde Gianna. ‘Dat gebouw is met de grond gelijk gemaakt. En aan de rookpluimen te zien, vrij recent.’

‘Dat gebouw, Gianna, *dat* was de Kisatchie High School,’ zei Gabriella. ‘En zie je die stippen in de lucht? Dat zijn helikopters. Ze komen het karwei afmaken.’ Haar onderlip trilde en ze kon niet voorkomen dat er een traan over haar wang rolde. ‘Verdomme. Eerst die USB-stick die we...’ Ze schudde haar hoofd. ‘Die *ik* ben kwijtgeraakt. En nu dit weer.’

Stein Colton was wakker geworden van de stemmen en was naast de twee vrouwen gaan zitten. Hij streelde Gabriella over haar rug. ‘Allereerst, Gaby, is het niet jouw schuld dat we die USB-stick niet meer hebben. We hadden Juna domweg niet

moeten vertrouwen. Dat zij de kans heeft gekregen om die USB-stick te stelen, is iets dat de schuld is van ons allemaal. We hadden sneller moeten beslissen. Haar direct weg moeten sturen toen ze onverwacht opdook.’ De emotie klonk ook in zijn stem door. ‘De enige die vanaf het begin duidelijk was, die Juna al direct toen ze kwam opdagen wilde achterlaten, was Paisley. Verdomme. Uitgerekend zij...’

‘Hee, jongens,’ zei Gianna. ‘Daar aan de horizon, waar de helikopters vandaan komen? Zien jullie het ook? Het lijkt wel een konvooi of zoiets.’

Stein kneep zijn ogen tot spleetjes om beter te kunnen kijken. ‘Je hebt gelijk. Jullie allebei. Er komen helikopters en een groot konvooi aan. Een legereenheid die het gebied rond die oude school gaat uitkammen. Nou. *Bye, bye Pentwogon.*’

‘Shit,’ zei Gianna. ‘Zelfs als we die USB-stick nog wel hadden, waren we sowieso te laat geweest. Vooropgesteld dat die Eric Neill nog in leven is. Wat zeg ik?’ Ze wees naar de restanten van de school. ‘Vooropgesteld dat daar überhaupt nog iemand in leven is.’

‘Dat laatste kun je schrappen,’ zei Gabriella heel zelfverzekerd. ‘Als AILPHA geen tekenen van leven meer had geregistreerd, had hij er niet zo’n grote hoeveelheid mensen op af gestuurd om alles en iedereen die de aanval op die school heeft overleefd alsnog te doden.’

‘Dus? Jij denkt dat er nog overlevenden zijn?’ vroeg Gianna. Ze keek nog eens naar het volledig verwoeste gebouw. ‘Sorry hoor, er staat vrijwel niets meer overeind. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat iemand daar levend uit is gekomen.’

‘Het Pentwogon is een ondergrondse bunker, Gianna. Ik weet wel zeker dat er nog mensen in leven zijn. Arme drommels. Volledig ingesloten. Ze hebben geen schijn van kans tegen zo’n overmacht.’

‘Een overmacht met enorm veel wapens,’ bevestigde Stein. ‘We kunnen maar beter weggaan. Voordat AILPHA ook de wijde omgeving van het Pentwogon laat onderzoeken. Dan zijn wij net zo goed het haasje.’

Gianna keek naar Gabriella. Ze waren al lang niet meer in de Library, waar Gabriella haar baas was, maar toch voelde het nog altijd of Gabriella de leiding had. ‘Dus? Gaby? Wat doen we?’

‘Wat kunnen we nog doen? Waar kunnen we naartoe jongens?’ zei Gabriella. ‘De plek die wij het beste kennen? Washington? Daar is niks meer. *Niemand* meer. Ik ben bang dat we volledig op onszelf zijn aangewezen.’

‘Jou kennende, voel ik iets aankomen waar ik nu al weet dat ik er niet blij van zal worden,’ zei Stein.

Gabriella kreeg een glimlach op haar gezicht. ‘Ik kan niet voor jullie beslissen. Ik kan wel zeggen wat ik van plan ben.’

‘Oh god,’ zei Stein. ‘Ik had gelijk.’

‘Oké,’ zei Gianna. ‘Gooi het maar in de groep. Wat wil je doen?’

‘Nou. Een weg terug is er niet meer. Dus kunnen we net zo goed die mensen die in het Pentwogon zijn ingesloten een handje helpen.’

‘Gaby?’ zei Stein. ‘Mankeer je iets aan je ogen? Zie je niet hoeveel manschappen daar naar die school toegaan? Wij zijn

maar met ons drieën he? Wat wou je beginnen tegen zoveel overmacht?’

‘Hetzelfde wat we bij die heuvel hebben gedaan, voordat Paisley en Juna door de TIA werden opgepakt.’ Ze grijnsde triomfantelijk. ‘Verwarring zaaien.’

‘Goh, dat lukt je dan aardig,’ zei Stein. ‘Om te beginnen heb je mij al totaal in verwarring gebracht over wat je wilt doen.’

3

Alle mensen die, lang voordat AILPHA de Kisatchie High School met de grond gelijk had gemaakt, een veilige schuilplaats in het Pentwogon hadden gevonden, stonden klaar voor vertrek. Na de verwoestende aanval van de combat drones op het gebouw waar het Pentwogon onder was gebouwd, was er nog maar een mogelijkheid. Evacueren. En snel. Maar het geplande vertrek was niet langer mogelijk. De beoogde vluchtroute werd geblokkeerd door een enorm leger TIA-agenten die, zowel over land als door de lucht, onderweg waren om iedereen voorgoed van deze planeet te wissen. Generaal Misty Atherton zag met lede ogen dat de angst en paniek onder haar volgelingen toesloeg. Ze moest snel handelen wilde de situatie niet volledig uit de hand lopen. Als de burgers eenmaal op de vlucht zouden slaan, waren ze niets meer dan een wandelende schietschijf voor de schietgrage TIA-agenten. In gedachten verzonken knabbelde ze aan een stompje sigaar. Ze spuugde een grote klodder tabak van de uiteengevallen sigaar, die los in haar mond terecht was gekomen, uit. Ze blokkeerde. Zag geen uitweg meer. Nu de tabak uit haar mond was, kauwde ze nerveus verder op haar wangen.

‘Misty?’ Eric Neill was naast zijn halfzus komen staan. ‘Wat wil je doen? We moeten in actie komen voordat die eerste heli’s hier landen.’

Misty gebaarde wild met haar handen. ‘Ik weet het niet, Eric. Ik, ik...’ Ze keek met wanhopige ogen naar haar halbroer. ‘Ik

zie geen uitweg. We kunnen geen kant op en we zijn ver in de minderheid. We worden onder de voet gelopen.’

Eric legde zijn arm om haar schouder. ‘Ik weet het, Misty. Maar hier wachten, betekent dat ze ons als beesten zullen afslachten.’ Hij keek om zich heen. ‘Waar is Williamson trouwens?’

‘Geen idee. Nadat hij en ik Bessler hebben gesproken, was hij ineens weg.’ Het tumult van de groep onrustig wachtende mensen achter haar werd steeds luider en begon op Misty’s zenuwen te werken. Dit kon maar op een manier eindigen, wist ze. Het zou niet lang duren voordat de eerste mensen in paniek weg zouden rennen in de hoop dit bloedbad te ontlopen. Niet beseffend dat ze daarmee juist hun dood tegemoet zouden gaan. Als de sfeer om zou slaan, als de eerste mensen zouden vluchten, zou het laatste beetje eensgezindheid verdwijnen. Vanaf dat moment zou het ieder voor zich zijn. Ze moest iets doen. Maar wat?

‘Oké,’ zei Eric opmerkelijk kalm. ‘Even samengevat: we hebben twee mogelijkheden. Eén, we vertrekken en worden onderweg aangevallen.’

‘Ja. Een aanval is onvermijdelijk,’ bevestigde Misty. ‘We worden al onderschept voordat we een paar honderd meter op weg zijn. Dus die optie kun je direct schrappen. En mogelijkheid twee?’

Eric haalde zijn schouders op. ‘We vertrekken niet.’

Misty kneep haar ogen samen. ‘En dan?’

‘Dan worden we hier aangevallen,’ zei Eric nuchter.

‘Wat heb ik daar nou aan?’ zei Misty teleurgesteld. ‘Ik dacht dat je een oplossing had.’

‘Hee, ik ben geen leger man,’ zei Eric. ‘Maar als je mijn mening wilt. Ik zou kiezen voor optie twee. Allemaal terug het Pentwogon in. De ingang van de bunker is beschadigd, maar dat is slechts de eerste doorgang. Daarachter liggen nog heel wat obstakels. En boobytraps,’ grinnikte hij. ‘Ze zullen nog heel veel moeite moeten doen, en veel mensen verliezen, om daadwerkelijk de bunker binnen te komen. Pure tijdwinst. Geeft ons de gelegenheid een nieuw plan te bedenken.’

‘Een nieuw plan? Serieus. Jij noemt dit een plan?’

‘Misty, iedere vent die hier sneuvelt om de ingang naar deze bunker te forceren, werkt op de zenuwen bij zijn maten. Ieder slachtoffer dat valt, zal de anderen doen beseffen dat ze hun leven op het spel zetten voor een digitale machthebber die hen niet steunt. Een cyberleider die hen alleen maar gebruikt.’ Eric begon zachter te praten omdat hij merkte dat de mensen rondom hem en zijn halfzus onrustiger werden. ‘Kijk, AILPHA probeert ons, probeert het verzet te breken. Maar iedere dode, iedere TIA-agent die hier sneuvelt, geeft een averechts effect. Het zal de medewerking van zijn volgelingen breken. We moeten terug naar binnen, Misty. Terug het Pentwogon in en alles geven wat we hebben. We konden door de gedwongen snelheid waarmee we moesten evacueren lang niet alles meenemen, dus er ligt nog genoeg munitie in de bunker om de TIA-brigade die onderweg is naar het Pentwogon een flinke slag toe te dienen.’ Hij keek naar de stoet mensen die steeds ongeduldiger werd. ‘Vertel ze dat, Misty. Vertel dat we een kans hebben door hier te blijven en te vechten.’

‘Zelf als dat niet zo is?’ fluisterde ze onzeker.

Vriendelijk lachend, fluisterde Eric. ‘*Wij* weten allebei dat het niet zo is. Dus vertel je dat niet. In plaats daarvan geef je ze hoop. Dat is alles wat op dit moment telt. Oh, en snelheid. We moeten zo snel mogelijk terug de bunker in, anders hebben we verloren voordat de strijd losbarst.’

Misty haalde diep adem. Keek nog een keer of ze Majoor Williamson ergens zag. ‘Verdomme,’ foeterde ze in zichzelf. ‘Waar is die vent als je hem nodig hebt? Hij lijkt wel van de aardbodem verdwenen.’

‘Je hebt Williamson hier niet voor nodig, Misty,’ zei Eric.

Misty knikte. Zij was de generaal. Zij had de leiding. Nou ja, over deze groep mensen. Buiten de bunker had AILPHA de leiding. ‘Mensen, luisteren!’ riep ze uit volle borst. ‘Als we nu weggaan, zal niemand van ons het overleven. Onze enige kans is terug de bunker in te gaan en onze huid duur verkopen. Binnendringen zal de TIA niet lukken. Maar wij kunnen via onze ondergrondse gangen de vijand wel vanaf verschillende punten aanvallen. Verrassingsaanvallen. Een ouderwetse guerrillaoorlog!’ Ze gebaarde naar het Pentwogon. ‘Allemaal terug naar binnen. We gaan iedereen bewapenen!’

De menigte stond bepaald niet te trappelen om terug de bunker in te gaan. Niemand kwam in beweging. ‘Kom op mensen!’ riep Eric. ‘We hoeven het maar even vol te houden. Er is versterking onderweg!’ Om het goede voorbeeld te geven, liep hij al terug het Pentwogon in.

Misty haastte zich achter hem aan. ‘Versterking? Wat weet jij wat ik niet weet?’ fluisterde ze.

‘Niets,’ zei Eric. ‘Maar ik geef ze wat ze willen, Misty. Hoop. Alleen maar hoop.’ Terwijl hij de bunker inliep, hoorde

hij de menigte in beweging komen om hem en Misty te volgen.
'En hoop doet wonderen, zus.'

4

>> Generaal Leihrt. Situatiewijziging. Rebellen trekken zich terug in de bunker. << AILPHA's stem galmde via de speaker door de legertruck waar Leihrt in meereed.

‘Je hoort het,’ zei Leihrt tegen de chauffeur. ‘Sneller. We moeten het tempo opvoeren!’

>> Maak omtrekkende beweging, << zei AILPHA. **>> Omcirkel de wijde omgeving van de bunker. Houdt rekening met ondergrondse tunnels die de rebellen kunnen gebruiken om achter de linies te komen.** <<

‘Wat? Waar?’ vroeg Leihrt. ‘Waar zijn die tunnels dan?’

>> Niet voldoende data. <<

‘Hoezo, niet voldoende data? Hoe weet je dan dat die tunnels er zijn?’ gromde Leihrt, meer tegen zichzelf dan tegen AILPHA.

>> Achtergebleven bewakers zijn door rebellen verrast en overrompeld, << antwoordde AILPHA.

‘Achtergebleven bewakers? Was er dan nog een eenheid bij de bunker?’ reageerde Leihrt verbaasd. ‘Ik dacht dat alle mannen van Gauff terug naar Washington waren?’

>> Kleine eenheid is achtergebleven en overrompeld, << meldde AILPHA zonder verdere details te geven.